

Un 'crac' cap al no-res

written by Josep Maria Loperena | 17 de desembre de 2019

Són molts els líders d'opinió que mantenen que el millor advocat del judici del Procés va ser Xavier Melero. Jo crec tot el contrari. Per desgràcia, l'estratègia de Melero va ser convencional i tòpica, encara que no exempta de professionalitat. Melero no es va assabentar que es tractava d'un judici polític, absolutament injust, fruit de la venjança unionista de Rajoy i els seus acòlits del PP, compartida per Ciutadans i secundada per alguns magistrats del TS, VOX i el mateix Sánchez. El lletrat Melero va fer un exercici tècnic, academicista i apolític en un judici revolucionari, anul·lant l'estratègia que s'havien plantejat altres advocats com Van den Eynde, Marina Roig, Olga Arderiu o el gironí Benet Salellas, que volien polititzar el cas mitjançant l'enfrontament dialèctic amb el tribunal. Els felicito a tots ells. Va ser una feina ben feta encara que delimitada i espatllada pels interrogatoris de Melero als testimonis i pèrits i pel seu informe final. Una forma de fer absolutament fora d'apologia, que va causar un mal irremediabile al treball professional i polític en tot moment impecable de la resta de defensors.

Els tertulians de totes les televisions de Catalunya no se'n van assabentar de res, fent-li un flac favor a la justícia. Pilar Rahola, Xavier Graset o Ernest Benach, pesi a la seva bona voluntat, no van saber valorar el desembullament del procés i denunciar la falta de connexió de les defenses. I respecte als de Madrid, tots ells confabulats contra el fet català, no van donar llum a la veracitat. Antonio Garcia Ferreras, Eduardo Inda, Maria Claver o Jesús Maraña no van saber o no van voler treure a la llum els entrellats d'una maniobra política que els venia gran. Els seus testimonis van ser parcials, tendenciosos i sectaris.

Durant el franquisme –període en el qual sí que hi havia

presos polítics radicals— es va formar un col·lectiu d'advocats que va combatre la repressió del TOP (Tribunal d'Ordre Públic) amb actituds i comportaments bel·ligerants. Els seus integrants van posar en pràctica els judicis «de ruptura» en contra dels «de concòrdia o connivència». S'enfrontaven amb valentia al tribunal, jugant-se la seva pròpia llibertat, perquè sabien que la sentència ja estava escrita i que els magistrats no donaven cap valor a les proves practicades. Se'ls imposaven multes, expulsions, processaments, sancions administratives i tots ells eren controlats escrupolosament per la policia. Eren temps de gran repressió, en els quals els reclusos morien de debilitat a les presons, o bé agarrotats o anaven directament als escamots d'afusellament. En aquella època Melero, aleshores Javier, era funcionari de presons, particip d'excepció de les vexacions, la misèria i l'apilotament dels presos. Després es va fer advocat.

Melero, en el llibre que acaba de publicar, afirma que “el judici del Procés ha estat just, però la sentència ha estat injusta”, un intent de quedar bé amb uns i amb els altres: amb els seus clients i amb el tribunal. Però la seva adveració no s'aguanta ni amb pega de sabater. La sentència és una part inseparable del procés. Melero no deixa de fer declaracions polítiques als mitjans de comunicació, menyspreant l'independentisme que li paga les despeses pel seu interès promocional. El seu afany de protagonisme l'ha portat a desconsiderar els advocats independentistes amb aquestes paraules que pretenen ser iròniques: “espero que tots ells hagin posat en les seves minutes plusos patriòtics” o, tal com va manifestar per RAC1: “prefereixo sortir de copes amb Marchena, Zaragoza o Madrigal, que amb els meus clients”.

No resulta racional que un advocat espanyolista, antisobiranista, promotor de 'Ciutadans', integrat al mateix sistema que ha engarjolat als seus clients, pugui defensar-los en contra dels seus propis botxins. Tampoc resulta coherent

que Joaquim Forn, llicenciat en Dret, regidor de l'Ajuntament de Barcelona, primer tinent d'alcalde amb Xavier Tries i conseller d'Interior del govern Puigdemont, hagi pogut caure en aquesta facècia de mal gust tant pueril com absurda. Jo li proposo un nom per al seu nou llibre. Perquè Melero pugui seguir fent mofa de les víctimes del procés que estan a la presó, a costa dels sacrificats a l'odi i la venjança del poder. D'aquí endavant es convertirà, sense cap mena de dubte, en un crac del No-Res i seguirà fent escarni dels morts a l'exili, amb la falta de respecte i la indignitat que ha mantingut fins ara.